

ข้อบัญญัติ
องค์การบริหารส่วนตำบลวังโตนด

เรื่อง

การควบคุมการเลี้ยงหรือการปล่อยสัตว์
พ.ศ.๒๕๕๙

บันทึกหลักการและเหตุผล
ประกอบข้อบัญญัติองค์การบริหารส่วนตำบลวังโดนด
เรื่อง
การควบคุมการเลี้ยงหรือปล่อยสัตว์
พ.ศ.๒๕๕๙

หลักการ

ให้มีข้อบัญญัติว่าด้วยการควบคุมการเลี้ยงหรือปล่อยสัตว์

เหตุผล

เพื่อประโยชน์ในการรักษาภาวะความเป็นอยู่ที่เหมาะสมกับการดำรงชีพของประชาชนในท้องถิ่น
หรือเพื่อป้องกันอันตรายจากเชื้อโรคที่เกิดจากสัตว์ อันตรายที่อาจเกิดจากถูกสัตว์ทำร้าย
เหตุรำคาญ เช่น กลิ่น เสียงรบกวน น้ำเสียจากคอกหรือที่เลี้ยงสัตว์ หรือการปล่อยสัตว์ ประเภทของสัตว์
กรรมวิธีการเลี้ยง การป้องกันเหตุรำคาญ และการปล่อยสัตว์ในที่หรือทางสาธารณะ
ในเขตองค์การบริหารส่วนตำบลวังโดนด ซึ่งพระราชบัญญัติการสาธารณสุข พ.ศ.๒๕๓๕ ให้กระทำได้
โดยตราเป็นข้อบัญญัติ จึงตราข้อบัญญัตินี้

ข้อบัญญัติองค์การบริหารส่วนตำบลวังโดนด
เรื่อง การควบคุมการเลี้ยงหรือปล่อยสัตว์
พ.ศ.๒๕๕๙

โดยที่เป็นการสมควรตราข้อบัญญัติองค์การบริหารส่วนตำบลวังโดนด ว่าด้วยการควบคุมการเลี้ยงหรือปล่อยสัตว์

อาศัยอำนาจตามมาตรา ๗๑ แห่งพระราชบัญญัติสภาตำบลและองค์การบริหารส่วนตำบล พ.ศ. ๒๕๓๗ และที่แก้ไขเพิ่มเติม ประกอบมาตรา ๒๙ แห่งพระราชบัญญัติการสาธารณสุข พ.ศ.๒๕๓๕ อันเป็นพระราชบัญญัติที่บทบัญญัติบางประการเกี่ยวกับการจำกัดสิทธิและเสรีภาพของบุคคล ซึ่งมาตรา ๒๙ ประกอบกับมาตรา ๓๒ มาตรา ๓๓ มาตรา ๓๔ มาตรา ๔๑ และมาตรา ๔๓ แห่งรัฐธรรมนูญแห่งราชอาณาจักรไทย บัญญัติให้กระทำได้โดยอาศัยอำนาจตามบทบัญญัติแห่งกฎหมาย องค์การบริหารส่วนตำบลวังโดนดโดยความเห็นชอบของสภาองค์การบริหารส่วนตำบลวังโดนด และนายอำเภอ นายายอาม จึงตราข้อบัญญัติไว้ดังต่อไปนี้

ข้อ ๑ ข้อบัญญัตินี้เรียกว่า “ ข้อบัญญัติองค์การบริหารส่วนตำบลวังโดนด เรื่อง การควบคุมการเลี้ยงหรือปล่อยสัตว์ พ.ศ.๒๕๕๙ ”

ข้อ ๒ ข้อบัญญัตินี้ให้ใช้บังคับในเขตองค์การบริหารส่วนตำบลวังโดนด ตั้งแต่เมื่อได้ประกาศไว้โดยเปิดเผย ณ ที่ทำการองค์การบริหารส่วนตำบลวังโดนด

ข้อ ๓ บรรดาข้อบัญญัติ ระเบียบ ประกาศ หรือคำสั่งอื่นใดในส่วนที่ตราไว้แล้วในข้อบัญญัตินี้ หรือซึ่งขัดหรือแย้งกับข้อบัญญัตินี้ ให้ใช้ข้อบัญญัตินี้แทน

ข้อ ๔ ในข้อบัญญัตินี้

“ การเลี้ยงสัตว์ ” หมายความว่า การมีสัตว์ไว้ในครอบครองและดูแลเอาใจใส่ บำรุงรักษา ตลอดจนให้อาหารเป็นอาจิน และเลี้ยงสัตว์ในสถานที่เลี้ยงสัตว์

“ การปล่อยสัตว์ ” หมายความว่า การเลี้ยงสัตว์ที่มีลักษณะการปล่อยให้อยู่นอกสถานที่เลี้ยงสัตว์ รวมทั้งการสละการครอบครองสัตว์

“ สถานที่เลี้ยงสัตว์ ” หมายความว่า คอก กรงสัตว์ ที่ขังสัตว์ หรือสถานที่ในลักษณะอื่นที่ใช้ในการควบคุมสัตว์ที่เลี้ยง

“ เจ้าของสัตว์ ” หมายความว่า ผู้ครอบครองสัตว์ด้วย

“ ที่หรือทางสาธารณะ ” หมายความว่า สถานที่หรือทางซึ่งมิใช่เป็นของเอกชนและประชาชนสามารถใช้ประโยชน์หรือใช้สัญจรได้

“ เจ้าพนักงานท้องถิ่น ” หมายความว่า นายกองค์การบริหารส่วนตำบลวังโดนด

“ เจ้าพนักงานสาธารณสุข ” หมายความว่า เจ้าพนักงานซึ่งได้รับแต่งตั้งจากรัฐมนตรีว่าการกระทรวงสาธารณสุข ให้ปฏิบัติราชการตามพระราชบัญญัติการสาธารณสุข พ.ศ.๒๕๓๕

/ ข้อ ๕ เพื่อประโยชน์ในการรักษา

ข้อ ๕ เพื่อประโยชน์ในการรักษาภาวะความเป็นอยู่ที่เหมาะสม กับการดำรงชีพของประชาชนในท้องถิ่น หรือเพื่อป้องกันอันตรายซึ่งอาจเกิดจากสัตว์และเชื้อโรคที่เกิดจากสัตว์ ในเขตอำนาจขององค์การบริหารส่วนตำบลวังโตนด จึงกำหนดประเภทของสัตว์และเขตควบคุมการเลี้ยงสัตว์หรือปล่อยสัตว์ ดังนี้

(๑) ประเภทของสัตว์

๑.๑ ช้าง	๑.๒ ม้า
๑.๓ โค	๑.๔ กระบือ
๑.๕ สุกร	๑.๖ แพะ
๑.๗ แกะ	๑.๘ เป็ด
๑.๙ ไก่	๑.๑๐ ห่าน
๑.๑๑ สุนัข	๑.๑๒ แมว
๑.๑๓ งู พืช และงูที่อาจก่อให้เกิดอันตรายต่อคนและสัตว์เลี้ยง	๑.๑๔ จระเข้
๑.๑๕ นก	๑.๑๖ ผึ้ง
๑.๑๗ กระจ่าง	๑.๑๘ กบ
๑.๑๙ หนูทุกประเภทชนิด	๑.๒๐ สัตว์ต้องห้ามตามกฎหมายอื่น
๑.๒๑ สัตว์มีพิษและดุร้ายต่าง ๆ	

(๒) ให้พื้นที่ต่อไปนี้ เป็นเขตห้ามเลี้ยงสัตว์หรือปล่อยสัตว์ โดยเด็ดขาด

(๒.๑) เขตพื้นที่องค์การบริหารส่วนตำบลวังโตนดทั้งหมด เป็นเขตห้ามเลี้ยงสัตว์ โดยเด็ดขาด ได้แก่ สัตว์ประเภท

- (๒.๑.๑) งู พืช และงูที่อาจก่อให้เกิดอันตรายต่อคนและสัตว์เลี้ยง
(๒.๑.๒) สัตว์ต้องห้ามตามกฎหมายอื่น
(๒.๑.๓) สัตว์มีพิษและดุร้ายต่าง ๆ

(๒.๒) เขตพื้นที่ต่อไปนี้ เป็นเขตห้ามเลี้ยงหรือปล่อยสัตว์ โดยเด็ดขาด ได้แก่ สัตว์ประเภท จระเข้ ผึ้ง

- (๒.๒.๑) บริเวณสถานที่ราชการ ยกเว้น วัด สถานศึกษา
(๒.๒.๒) ที่หรือทางสาธารณะ

(๓) ให้พื้นที่ต่อไปนี้ เป็นเขตห้ามเลี้ยงหรือปล่อยสัตว์เกินจำนวนที่กำหนด ดังนี้

(๓.๑) บริเวณสถานที่ราชการทุกแห่ง ตลาด และบริเวณสองข้างทางสาธารณะ ยกเว้น วัด สถานศึกษา เป็นเขตห้ามเลี้ยงหรือปล่อยสัตว์เกินจำนวน ดังต่อไปนี้

- (๓.๑.๑) ช้าง ม้า โค กระบือ แพะ แกะ สุกร เกินกว่า ๕ ตัว
(๓.๑.๒) นก ไก่ เป็ด ห่าน เกินกว่า ๑๐ ตัว

(๔) พื้นที่นอกเหนือจากที่กำหนด ตามข้อ ๕ (๑) - (๓) เป็นเขตที่การเลี้ยงสัตว์หรือปล่อยสัตว์ต้องอยู่ภายใต้มาตรการดังต่อไปนี้

(๔.๑) สถานที่ตั้ง

- (๑) ต้องตั้งอยู่ในสถานที่ที่ไม่ก่อเหตุรำคาญ ให้แก่ผู้อยู่ใกล้เคียง
- (๒) ต้องมีบริเวณเลี้ยงสัตว์กันเป็นสัดส่วน และอยู่ห่างเขตที่ดินสาธารณะทางน้ำสาธารณะ หรือที่ดินต่างเจ้าของ และมีที่ว่างอันปราศจากหลังคาหรือสิ่งใดปกคลุมโดยรอบบริเวณที่เลี้ยงสัตว์ไม่น้อยกว่า ๒ เมตร ทุกด้าน ยกเว้น ด้านที่มีแนวเขตที่ดินติดต่อกับที่ดินของผู้เลี้ยงสัตว์ประเภทเดียวกัน

(๔.๒) อาคารและส่วนประกอบ

- (๑) อาคาร ต้องเป็นอาคารเอกเทศ มั่นคงแข็งแรง มีสภาพเหมาะแก่การเลี้ยงสัตว์แต่ละประเภท และไม่มีการพักอาศัยหรือประกอบกิจการอื่นใด
- (๒) พื้น ต้องเป็นพื้นแน่น ไม่ชื้น เว้นแต่การเลี้ยงสุกรที่พื้นจะต้องเป็นคอนกรีต มีความลาดเอียงสามารถระบายน้ำหรือของเหลวได้ดี มีการป้องกันมิให้สิ่งปฏิกูลหรือของเหลวจากบริเวณที่เลี้ยงระบายลงสู่แหล่งน้ำสาธารณะ
- (๓) หลังคา ต้องมีความสูงจากพื้นมากพอสมควร และมีช่องทางให้แสงสว่าง หรือแสงแดดส่องเข้าภายในบริเวณอาคารได้อย่างทั่วถึง
- (๔) การระบายอากาศ ต้องจัดให้มีการระบายอย่างเพียงพอ

(๔.๓) การสุขาภิบาลโรงเรือนทั่วไป

๔.๓.๑ การระบายน้ำ

- (๑) การระบายน้ำหรือของเหลวอื่น ต้องจัดให้รางระบายน้ำรอบตัวอาคาร ให้มีความลาดเอียงเพียงพอให้น้ำหรือของเหลวอื่นใดระบายได้สะดวก
- (๒) น้ำทิ้ง ต้องมีการบำบัดก่อนระบายลงสู่ทางระบายน้ำ หรือแหล่งน้ำธรรมชาติ หรือในที่เอกชน

๔.๓.๒ การกำจัดมูลสัตว์

- (๑) ต้องเก็บกวาดมูลสัตว์เป็นประจำทุกวัน และทำความสะอาดอาคารหรือบริเวณเลี้ยงสัตว์อย่างสม่ำเสมอ โดยใช้น้ำหรือน้ำยาหรือสารเคมีฆ่าเชื้อ
- (๒) ต้องจัดให้มีที่เก็บกักมูลสัตว์โดยเฉพาะ ไม่ส่งกลิ่นเหม็นจนเป็นรำคาญ และต้องไม่เป็นแหล่งเพาะพันธุ์หรือสัตว์นำโรคต่าง ๆ

๔.๓.๓ การป้องกันเหตุเดือดร้อนรำคาญ

- (๑) หากมีการสูมไฟไล่แมลงให้สัตว์ ต้องไม่ให้เกิดเหตุเดือดร้อนรำคาญแก่ผู้อยู่อาศัยใกล้เคียง
- (๒) ต้องป้องกันเสียงร้องของสัตว์ ไม่ให้เกิดเหตุเดือดร้อนรำคาญแก่ผู้อยู่อาศัยใกล้เคียง
- (๓) ต้องควบคุมดูแลมิให้สัตว์ออกไปทำอันตราย ทำความเสียหายแก่ทรัพย์สิน หรือทำความเดือดร้อนรำคาญแก่ผู้อยู่อาศัยใกล้เคียงและผู้อื่น
- (๔) การกำจัดซากสัตว์ ให้ใช้วิธีเผา หรือฝังเพื่อป้องกันการเป็นพาหะพันธุ์ของแมลงและสัตว์นำโรค โดยต้องไม่ก่อให้เกิดเหตุรำคาญจากกลิ่นเหม็น

(๔.๔) การปฏิบัติอื่น ๆ

ต้องปฏิบัติตามข้อบัญญัติองค์การบริหารส่วนตำบลวังโตนด เรื่อง การควบคุมกิจการที่เป็นอันตรายต่อสุขภาพ ในส่วนที่เกี่ยวข้องด้วย

ข้อ ๖ ข้อบัญญัตินี้ ไม่ให้ใช้บังคับแก่การปล่อยสัตว์เพื่อการกุศล หรือเพื่อการขยายพันธุ์ หรือการปล่อยสัตว์ในที่ดินสาธารณประโยชน์ที่ประชาชนใช้ประโยชน์ร่วมกัน

ข้อ ๗ นอกเหนือจากการเลี้ยงสัตว์โดยปกติวิสัย และตามที่กำหนดไว้แล้ว เจ้าของสัตว์ต้องปฏิบัติดังต่อไปนี้

(๑) เจ้าของสัตว์ต้องจัดให้มีการสร้างภูมิคุ้มกันโรคในสัตว์ เพื่อป้องกันโรคติดต่อจากสัตว์สู่สัตว์หรือคน โดยสัตวแพทย์

(๒) เจ้าของสัตว์ต้องนำสัตว์ไปสร้างภูมิคุ้มกันโรคในสัตว์ ตามกำหนดที่ทางราชการประกาศการเกิดโรคระบาดสัตว์

(๓) เจ้าของสัตว์หรือผู้ควบคุมสัตว์ ต้องควบคุมดูแลสัตว์มิให้ก่อให้เกิดความเดือดร้อนหรือเหตุรำคาญ หรืออันตรายแก่บุคคลอื่น

(๔) เจ้าของสัตว์หรือผู้ควบคุมสัตว์ต้อง จะต้องเลี้ยงสัตว์ในสถานที่ของตนเอง

ข้อ ๘ ในกรณีที่มีเหตุอันควรสงสัยว่า สัตว์เลี้ยงนั้นเป็นโรคติดต่ออันตรายอันอาจเป็นอันตรายต่อสุขภาพของบุคคลทั่วไป ให้เจ้าของสัตว์หรือผู้ครอบครองสัตว์ ทำการแยกกักขังสัตว์นั้นไว้ต่างหาก และแจ้งให้เจ้าพนักงานท้องถิ่นทราบ และต้องปฏิบัติตามความเห็นและคำแนะนำของสัตวแพทย์หรือผู้ได้รับมอบหมาย

ข้อ ๙ ในกรณีที่เจ้าพนักงานท้องถิ่นพบสัตว์ในที่หรือทางสาธารณะ อันเป็นการฝ่าฝืนข้อ ๕ โดยไม่ปรากฏเจ้าของ ให้เจ้าพนักงานท้องถิ่นมีอำนาจกักสัตว์ดังกล่าวไว้ เป็นเวลาอย่างน้อยสามสิบวัน เมื่อพ้นกำหนดแล้วยังไม่มีผู้ใดมาแสดงหลักฐานเป็นเจ้าของเพื่อรับสัตว์คืน ให้สัตว์นั้นตกเป็นขององค์การบริหารส่วนตำบลวังโตนด แต่ถ้าการกักสัตว์ไว้อาจก่อให้เกิดอันตรายแก่สัตว์นั้น หรือสัตว์อื่น หรือต้องเสียค่าใช้จ่ายเกินสมควร เจ้าพนักงานท้องถิ่นจะจัดการขายหรือขายทอดตลาดสัตว์นั้น ตามควรแก่กรณีก่อนถึงกำหนดเวลาดังกล่าวก็ได้ เงินที่ได้จากการขายหรือขายทอดตลาด เมื่อได้หักค่าใช้จ่ายในการขายทอดตลาดและค่าเลี้ยงดูสัตว์แล้ว ให้เก็บรักษาไว้แทนสัตว์

ในกรณีที่มิได้มีการขายหรือขายทอดตลาดสัตว์ตามวรรคหนึ่ง และเจ้าของสัตว์มาขอรับสัตว์คืนภายในกำหนดเวลาตามวรรคหนึ่ง เจ้าของสัตว์ต้องเป็นผู้เสียค่าใช้จ่ายสำหรับการเลี้ยงดูสัตว์ ให้แก่องค์การบริหารส่วนตำบลวังโตนด ตามจำนวนที่ได้จ่ายจริงด้วย

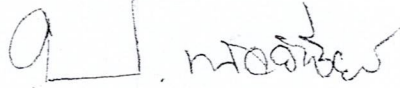
ในกรณีที่ปรากฏว่าสัตว์ที่เจ้าพนักงานท้องถิ่นพบนั้น เป็นโรคติดต่ออันอาจเป็นอันตรายต่อประชาชน ให้เจ้าพนักงานท้องถิ่นมีอำนาจทำลายหรือจัดการตามที่เห็นสมควรได้

ข้อ ๑๐ ให้เจ้าพนักงานท้องถิ่นมีอำนาจแต่งตั้งข้าราชการหรือพนักงานส่วนท้องถิ่น เพื่อให้ปฏิบัติตามมาตรา ๔๔ วรรคหนึ่ง แห่งพระราชบัญญัติการสาธารณสุข พ.ศ.๒๕๓๕ ในเขตองค์การบริหารส่วนตำบลวังโตนด ในเรื่องใดหรือทุกเรื่องก็ได้

ข้อ ๑๑ ผู้ใดฝ่าฝืนหรือไม่ปฏิบัติตามข้อบัญญัตินี้ ต้องระวางโทษตามที่กำหนดไว้ในบทกำหนดโทษแห่งพระราชบัญญัติการสาธารณสุข พ.ศ.๒๕๓๕

ข้อ ๑๒ ให้นายกองค้การบริหารส่วนตำบลวังโดนด รักษาการให้เป็นไปตามข้อบัญญัตินี้และมีอำนาจออกข้อบังคับ ระเบียบ ประกาศ หรือคำสั่งเพื่อปฏิบัติการให้เป็นไปตามข้อบัญญัตินี้.

ประกาศ ณ วันที่ ๕ กรกฎาคม พ.ศ.๒๕๕๙

(นายประกอบ แก้ววิเชียร)

นายกองค์การบริหารส่วนตำบลวังโดนด

เห็นชอบ

(ลงชื่อ).....

(ศดรราช.....อนันตกุล)

นายอำเภอหนองยวม

